

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Hai ngày 22/11/2021.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 707

KHỔ VUI LO MỪNG XẢ

Hòa Thượng nói: **“Người mê luôn có năm thứ này: Khổ, vui, lo, mừng, xả”**. Khổ, vui, lo, mừng, xả chỉ là tạm thời, nhất thời. Xả không phải là buông xả dài lâu mà là buông xả nhất thời, vui cũng nhất thời, buồn cũng nhất thời, lo cũng nhất thời. Quên đi một chút gọi là xả, ở đây gọi là **“xả thọ”**, có nghĩa là tạm quên thôi chứ không phải quên hẳn. Người tâm không thanh tịnh mới có đủ năm thứ này. Người tâm thanh tịnh thì không có những thứ này. Chúng ta thử nghĩ xem: Trong một ngày, chúng ta khổ vui lo buồn vì cái gì? Chỉ vì tự tư tự lợi. Nếu chúng ta toàn tâm toàn lực vì người khác mà lo nghĩ, không vì mình mà lo nghĩ thì không có những thứ này.

Hòa Thượng lúc nào cũng ở trong trạng thái hoan hỉ vì Ngài chỉ lo nghĩ cho chúng sanh, không vì mình mà lo nghĩ. Ngài nói: **“Trong tâm tôi là một mảng chân thành”**. Ngài không nói ra nhưng chúng ta có thể hiểu rằng: Trong tâm Ngài là một mảng Chân Thành, một mảng Thanh Tịnh, một mảng Bình Đẳng, một mảng Chánh Giác, một mảng Từ Bi. Ngài không có khổ, vui, lo, buồn để rồi xả. Đây gọi là **“chánh thọ”**. Có nghĩa là cảm thọ chân thật. Con người xa lìa hết khổ, vui, buồn, lo, xả thọ thì mới có niềm vui chân thật trong tự tánh.

Chúng ta suốt ngày sợ được sợ mất, lo buồn, được mất hơn thua, thành bại tốt xấu. Thầy Thái Lễ Húc nói: **“Bạn chỉ cần chân thật phát tâm vì chúng sanh thì cứu huyền thất tổ của chúng ta thâm bảo hộ, Thiên Long Bát Bộ âm thầm gia hộ. Bạn không cần phải lo được lo mất. Bạn cứ tận tâm tận lực vì chúng sanh là được”**. Người kinh doanh buôn bán ở thế gian sợ lời sợ lỗ. Người học Phật, phát tâm vì chúng sanh thì cứ y theo lời người xưa mà làm, không cần phải lo nghĩ. Nếu việc tốt thành tựu thì đó là chúng sanh có phước. Nếu việc tốt chưa thành tựu thì đó là chúng sanh chưa có phước.

Ví dụ chúng ta muốn mở một trường học ở thành phố Hồ Chí Minh để xiển dương chuẩn mực đạo đức của người xưa, thức tỉnh mọi người chú ý đến. Trường chỉ có 30 cháu đến học, còn biết bao nhiêu người không đến học vì họ cho rằng đó là xen tạp, không chuyên. Tuy chưa tham gia nhưng họ vẫn âm thầm theo dõi các hoạt động của trường, âm thầm nội hóa. Lực âm thầm nội hóa rất lớn. Trong vô hình, trong bất tri bất giác, người ta vẫn khen ngợi, vẫn ghi nhận mà mong muốn các con được đến đó học mặc dù họ chưa cho con của họ đến học. Chúng ta chỉ cần phát tâm làm. Người ta đến được thì đó là phước của họ. Người ta chưa đến được thì đó là họ chưa có phước. Chúng ta không cần khổ, vui, lo, mừng.

Trong một đoàn thể, trong một xóm làng, chúng ta cứ chân thành âm thầm phụng hiến. Sau một tháng, một năm, mười năm, họ sẽ dần dần cảm động. Những nơi tôi ở, tôi cứ thân thiện tặng quà cho hàng xóm láng

giêng. Trước đây, có người đã từng dùng đủ cách để hại tôi. Tôi cứ cho, biếu, tặng họ những đồ ngon nhất, tốt nhất. Sau mười năm, họ đổi tâm hoàn toàn.

Chúng ta cứ mong muốn người khác phải làm gì đó cho chúng ta, tại sao chúng ta không nghĩ cách làm gì đó cho mọi người? Chúng ta cứ toàn tâm toàn lực nghĩ cách làm việc gì đó cho mọi người, làm với lòng chân thành, không cần phải mong chờ họ tặng quà cho mình. Chúng ta cứ ngày ngày làm ra sản phẩm rồi tặng quà cho mọi người thì không có lo buồn.

Chiều hôm qua, tôi đi thăm vườn rau. Rau mọc rất nhiều, lá xanh mướt. Sáng nay sau khi giăng xong tôi sẽ đi cắt rau tặng mọi người. Hòa Thượng nói: “*Người ta sẽ rất vui khi được nhận quà*”. Tất cả mọi người, ai nhận quà cũng vui. Chúng ta là người tặng quà chứ không ngồi đó mong chờ nhận quà. Người niệm Phật một ngày 10 tiếng, 12 tiếng nhưng vẫn tự tư tự lợi, ích kỷ, ngạo mạn, đố kỵ thì niệm Phật có thành công không? Họ không hiểu vì sao họ vẫn cứ buồn lo.

Hòa Thượng nói: “*Đem tâm hi sinh phụng hiến để niệm Phật thì một ngày chỉ cần niệm vài câu Phật hiệu đã tương ứng với Phật rồi, bởi vì họ Phật hiệu gián đoạn nhưng Phật tâm không gián đoạn*”.

- **Một mảng Chân Thành, một mảng Thanh Tịnh, một mảng Bình Đẳng, một mảng Chánh Giác, một mảng Từ Bi**
- **Một mảng Buông Xả, một mảng Tự Tại, một mảng Nhìn Thấu, một mảng Tùy Duyên, một mảng Niệm Phật.**

Hòa Thượng nói: “*Một người luôn nhất tâm, luôn đề khởi câu A Di Đà Phật thì không có năm loại phiền não khổ, vui, lo, mừng, xả này*”. Chúng ta phải xem lại tâm tu hành của mình. Nhiều người cứ chấp chặt vào thời khóa nhưng trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế, đối người tiếp vật không tương ứng với Phật. Khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế, đối người tiếp vật phải tương ứng với tâm Phật. Tâm Phật là tâm Chân Thành, tâm Thanh Tịnh, tâm Bình Đẳng, tâm Chánh Giác, tâm Từ Bi. Tâm Phật thì mới thành Phật.

Cha Mẹ của người khác cũng là Cha Mẹ trong vô lượng kiếp của chúng ta. Chúng ta có bình đẳng đối đãi hay không? Chúng ta cần hiểu rằng: **Phật hiệu có thể gián đoạn, Phật tâm phải thường hằng**. Chúng sanh ở tận cùng hư không pháp giới không có bờ mé. Chúng ta cứ hướng tâm như vậy mà làm thì không có khổ, vui, lo, mừng. Không có tâm Phật, chỉ có tâm tự tư tự lợi, tốt xấu thành bại, khổ vui lo buồn cho nên phiền não.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta học Phật chẳng phải chúng ta tình nguyện là người thiệt thòi hay sao!*” Làm sao mà lỗ! Làm sao mà thiệt thòi! Chúng ta đừng nhìn bằng cái nhìn của thế gian mà phải nhìn bằng cái nhìn của Phật Bồ Tát, cái nhìn của Thánh Hiền. Hòa Thượng cả đời tam bất quản nhưng Ngài không hề thiệt thòi. Phạm phu chúng ta cùng hưng cực tham nên lúc nào cũng thấy mình bị thiệt thòi, lỗ lỗ. Chúng ta làm việc gì thuận với tánh đức, chân thật tốt cho chúng sanh thì chúng ta không lỗ. Theo cái nhìn của thế gian, chúng ta bị lỗ, nhưng đó là “*lỗ tốt*”.

Mấy ngày nay, có người nói tôi chưa chứng quả A La Hán thì đừng đi giảng đạo. Đã có ai chứng quả A La Hán? Tôi không giảng đạo. Tôi tự học một mình từ lâu rồi. Gần 400 đề tài tôi tự học một mình, sau đó mọi người năn nỉ tôi mở Zoom để mọi người được thức dậy sớm cùng học nên tôi mới mở Zoom. Chúng ta bỏ bớt thời gian ngủ, quý tiếc thời gian, tranh thủ thời gian học tập và làm việc lợi ích cho chúng sanh. Như vậy thì tốt! Họ tự tư tự lợi, hưởng thụ năm dục sáu trần, tham sân si mạn, đố kị cho nên họ buồn, vui, lo, mừng, xả. Tâm chúng ta một mảng chân thành. Việc gì lợi ích chúng sanh thì chúng ta tận tâm tận lực công hiến vô điều kiện. Người thông minh trí tuệ nghĩ xem: Tiền của chúng ta voi đi nhưng ngân hàng phước báu đang đầy lên.

Người xưa nói: **“Để sách lại cho con, chưa chắc con đã đọc. Để tiền lại cho con, chắc gì con đã giữ được. Để âm đức lại cho con thì đời đời con cháu ấm no”**. Người xưa đã dạy mà chúng ta không y theo đó để làm thì chúng ta hãy ráng chịu. Cha Mẹ để lại sách quý cho con, có khi sách bị mối mọt ăn hết. Để tiền lại cho con là đại họa. Tiền là tiền tài, danh vọng. Âm đức là những gì Cha Mẹ đã âm thầm cả một đời hi sinh phụng hiến.

Thầy Thái Lễ Húc nói: Trẻ nhỏ thời xưa khi gặp người lớn thì cúi chào cung kính. Trẻ nhỏ ngày nay khi gặp người lớn mà chúng ngoái đầu nhìn đã là may rồi. Tiếp nữa, sau này người lớn gặp trẻ nhỏ thì người lớn phải ân cần, cung kính với chúng.

Chúng ta suốt ngày sống trong lo buồn vì tâm được mất quá lớn, cứ sợ thiệt thòi, lỗ lã. Người xưa dạy: **“Thiệt thòi là phước”**. Chúng ta đang sống trong định luật nhân quả, nhân quả không sót một hạt vi trần. Dù bạn tin hay không tin thì định luật nhân quả vẫn đang tiếp diễn.

- **Cái gì mình nhận được mà mình không trả bằng tiền thì sẽ phải trả bằng phước báu của vận mạng.** Nếu chúng ta làm việc không tròn trách nhiệm, không tròn bổn phận mà nhận lương, nhận tiền của nhà nước thì chúng ta có gánh nổi nhân quả này không? **“Vô công hưởng lộc”** thì sau đó là họa.
- **Những gì chúng ta bỏ ra, hi sinh phụng hiến, lao lực công hiến, ta không nhận bằng tiền, hoặc tiền đó không xứng đáng với công sức của mình thì ta sẽ nhận phước báu.** Ngân hàng phước báu thì cho dù ta ở bất cứ nơi nào, bất cứ thế giới nào, ta cũng được trang trải, được tự tại, không có chỗ nào thiệt thòi, lỗ lã. Thầy Thái nói: **“Hạnh phúc trong một ý niệm”**. Ý niệm khởi lên là hi sinh phụng hiến, đó là hạnh phúc. Chúng ta chỉ khởi ý niệm vun vén cho bản thân ta, gia đình của ta, gia tộc của ta thì chúng ta sẽ có nhiều phiền não.

Ngày ngày, tôi và học trò cắt rau tươi ngon đi tặng mọi người. Họ nhìn vào nói là **“đáng thương”**. Thật ra không hề đáng thương mà là đáng kính trọng. Đó là người biết tích phước. Người ta không biết tích phước, chỉ tiêu phước, phước bị tổn hao nên âm rất nhiều. Vậy thì tương lai là họa hay là phước? Chắc chắn là họa. Tôi đã đến thăm Ngã Ba Đồng Lộc và viếng mộ 10 nữ thanh niên xung phong. Các chị một đời hi sinh cho Tổ quốc nên được Tổ quốc ghi công. Tổ quốc xây dựng đền thờ bằng gỗ quý, xây tháp tưởng niệm rất trang nghiêm, ngàn đời nhớ ơn các chị.

Chúng ta bỏ công sức, hi sinh phụng hiến thì chúng ta không bao giờ lỗ. Người ngày nay không biết điều này. Thậm chí họ biết nhưng họ không thèm quan tâm. Người ta suốt ngày lo buồn, sợ được sợ mất thì làm sao mà an vui! Chúng ta cứ hi sinh, cứ cho đi, tâm một mảng thanh tịnh, dùng tâm đó để niệm A Di Đà Phật, dùng tâm Phật để niệm Phật thì tương ưng với Phật.

Người ta cứ buông khỏi thời khóa niệm Phật là tâm lại bao chao, phiền não. Chúng ta phải nên nhớ một điều: **Việc gì thuận với tánh đức, thuận với giáo huấn của Phật Bồ Tát, thuận với giáo huấn của người xưa thì chúng ta cứ tận tâm tận lực mà làm. Việc gì trái với tánh đức, trái với giáo huấn của Phật Bồ Tát, trái với giáo huấn của người xưa thì chúng ta không làm, một xu cũng không bỏ ra. Nếu làm thì chúng ta là tòng phạm.**

Hòa Thượng nói: *“Người có năm loại khổ vui lo mừng xả là người mê. Người giác ngộ là người tỉnh thức, biết được chân tướng sự thật, biết được cho đi là nhận chứ không phải cho đi là mất. Người giác ngộ là người nhìn thấu, buông xả, tự tại, tùy duyên niệm Phật, cho nên không có khổ vui lo mừng xả”*.

“**Xả thọ**” chỉ là xả tạm thời, không phải là thật. Trong tâm ta hoàn toàn không có, những thứ đó không khởi tác dụng nữa thì mới gọi là “**chánh thọ**”. Người mê thì bị mấy thứ này trói buộc. Người giác ngộ biết thuận theo lời giáo huấn của Phật, làm theo lời Phật dạy, hoàn toàn hi sinh phụng hiến thì không bị khổ, vui, lo, mừng, xả chi phối. Người mê bị chi phối bởi khổ, vui, lo, mừng, xả thì ngay đến sự “**nhất tâm niệm Phật**” cũng không được chứ đừng nói đến “**lý nhất tâm**”, có nghĩa là ngay đến sự niệm Phật được liên tục cũng không được. Vậy thì con đường vãng sinh còn xa vời.

“**Khổ vui lo mừng xả**” là những cảm thụ hiện tiền, vậy thì bạn là phàm phu, không phải là Thánh nhân. Chính mình nhất định phải thức tỉnh, phải phản tỉnh! Cho nên chúng ta phải hiểu: **Phật hiệu có thể gián đoạn nhưng Phật tâm không thể gián đoạn. Phật tâm là khởi tâm động niệm luôn vì người mà lo nghĩ, không có bóng dáng của cái “ta”**. Chúng ta phải hết sức quán chiếu thì mới nhận ra, nếu không thì chúng ta luôn bị dính mắc vào cái “ta”. Chúng ta mở rộng tâm lượng, tận tâm tận lực vì chúng sanh nhưng bản phận của chúng ta đối với gia đình thì chúng ta vẫn phải làm tròn bổn phận. Chúng ta phải bình đẳng đối đãi.

Chúng ta không có đủ trí tuệ để làm cho đúng, làm cho chuẩn xác thì chúng ta cứ học tập, phỏng theo Hòa Thượng thì chắc chắn là tốt. Cách đây mấy chục năm, Hòa Thượng dạy chúng ta tận dụng mạng viễn thông trên internet để xiển dương giáo huấn của người xưa. Từ 10 năm nay, tôi làm y như lời Ngài dạy. Những lớp học online của chúng ta rất thuận tiện. **Làm theo lời dạy của Phật Bồ Tát, làm theo lời dạy của Thánh Hiền thì không có khổ, vui, lo, buồn, xả. Làm theo cách nhìn, cách biết, cách thấy của bản thân mình thì chắc chắn chúng ta có phiền não.**

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!